

Predica de la

Krefeld, 04 iunie 2005

Ewald Frank

Vă salut pe toți în Numele scump al Domnului nostru, și doresc ca Dumnezeu să ne binecuvânteze. Ne-am adunat din nou de aproape și de departe, ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu în forma originală, fără răstălmăciri, fără păreri personale – ci așa cum este scris; căci Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce gol, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis.

Am primit telefoane din multe țări: de la fratele Daniel din Cape Town, fratele Moutiqua din Johannesburg, dr. Nbje din Congo, fratele Barillier, fratele Jenton, fratele Walstrem – frații de pretutindeni ne salută: fratele Miyagi din Niroby. Noi avem o legătură interioară cu toți, și ne bucurăm că Cuvântul lui Dumnezeu este auzit, crezut și primit.

De asemenea, azi avem aici și vizitatori care se află pentru prima dată în mijlocul nostru: un frate din Brazilia, o soră din Chile, niște prieteni din Suedia. Aș dori ca toți aceia care sunt azi aici pentru prima dată, să se ridice pentru ca noi să le dorim bun venit. Acolo este sora noastră... sunt niște frați și surori. Sunteți din Suedia? Sunteți din Suedia. Dumnezeu să vă binecuvânteze într-un mod deosebit. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe sora din Chile. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fratele nostru din Belgia. Mai este aici o soră. Și acesta este fratele nostru din regiunea Amazonului, din Brazilia. Pe el îl vom chema mâine în față, ca întreaga biserică să-l vadă, și să ascultăm o mărturie scurtă din partea lui.

Apoi mai avem aici o soră: Dumnezeu să te binecuvânteze în mijlocul nostru. Acolo mai este un frate: Dumnezeu să te binecuvânteze. Aici mai este o soră. Noi suntem recunoscători pentru voi toți care puteți veni. Mai este încă timpul harului și mai avem ocazia să ascultăm Cuvântul Domnului în forma originală.

Îi salutăm de asemenea pe toți ceilalți din lumea întreagă. Unii dintre cei ce sunt azi aici pentru prima dată nu s-au ridicat în picioare. Nu vă vom aminti numele, nu vă faceți griji.

Noi suntem bucuroși și recunoscători lui Dumnezeu pentru că putem să ne adunăm fără să fim deranjați, ca să ascultăm Cuvântul minunat și veșnic al lui Dumnezeu.

Avem apoi salutări din partea fratelui Zwick din Israel. El a fost ghidul nostru în Israel. Noi am avut o călătorie foarte frumoasă. Fratele Zwick m-a sunat, și la sfârșitul convorbirii a plâns și a spus: „Frate Frank, dacă veniți și la anul, aș dori să vă fiu ghid. Predicile de seara m-au atins.” Și el a început să plângă. Și s-a bucurat pentru că Cuvântul lui Dumnezeu îi vorbește. Noi îl salutăm călduros și pe el și pe toți prietenii noștri din Israel, și din lumea întreagă.

Câteva lucruri pe scurt, despre această călătorie: am fost exact 50 de persoane. Am avut două probleme chiar de la început: una în Frankfurt, când fratelui Kramer care șede aici în față i s-a spus la un ghișeu: „Nu aveți viză, nu puteți călători.” Noi toți îl așteptam, și am vorbit cu cineva la telefon și i-am spus fratelui Kramer: „Mergi la celălalt ghișeu.” Și el a mers acolo și a primit totul, și a venit cu noi în Israel. Știți cu toții că la noi în țară toți cei care sunt născuți înainte de 1928, datorită trecutului nostru din cel de-al treilea Reich, ei trebuie mai întâi verificați înainte de a putea să intre în Israel. Dar Dumnezeu a dăruit har. Cel mai neplăcut lucru s-a întâmplat în Israel, în Tel Aviv, când o soră... Este aici astăzi? Sora din Luxembourg este astăzi aici? Nu, nu este aici. Ea nu avea nici pașaport, nici buletin. Noi am ajuns în Tel Aviv, și ea a avut probleme la control... Cu o permisiune specială m-am întors în zona vămii, și am văzut-o stând tristă pe o bancă. M-am dus la ofițerii de

acolo și am întrebat ce se întâmplă. Ei au întrebat: „Cum de a putut să intre fără ca măcar să aibă pașaport? Cum de a ajuns aici?” Pe scurt, am sunat la ministerul de interne și m-am interesat ce trebuie făcut într-un asemenea caz. Au venit ofițerii superiori și au spus: „Este imposibil! Doamna aceasta trebuie să se întoarcă cu zborul următor. Trebuie să părăsească țara!” Și așa cum îmi este dat uneori din partea Domnului, mi-a venit pe buze și am spus: „Stimați domni, aceasta ar fi prima dată când Dumnezeuul Israelului nu m-ar ajuta.” Și ei s-au uitat unii la alții, iar doamna care se afla în fața mea s-a uitat la mine și a spus: „Aveți 140 de șekeli?” Am răspuns afirmativ. Acesta a fost prețul vizei. Sora a primit viza și a putut intra în țară. După aceea am auzit: „Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, și nu se va mai întâmpla niciodată.” Am spus: „Mulțumesc. La revedere.” Dumnezeu este încă în planul Său, și totul Îi este supus. Atunci când nu mai există nici o cale, El creează o cale.

De curând am trăit lucrul acesta în America de Sud: după mulți ani, Dumnezeu a dăruit har și noi ne bucurăm împreună cu toți cei care capătă har înaintea lui Dumnezeu, și care ascultă în timpul acesta de sfârșit, adevăratul mesaj dumnezeiesc, și care pot să creadă așa cum spune Scriptura.

Apoi trebuie să amintesc, așa cum am spus și duminica trecută în Zurich, că atunci când mergeam pe lângă Marea Moartă, am fost atât de trist în Israel, ca niciodată înainte. Se puteau vedea zone întregi care nu mai aveau apă. Marea Moartă s-a retras atât de mult încât te cuprindea întristarea când vedeai acest lucru. Mie nu mi-a fost totuna și mă gândeam în sinea mea „De ce trebuie să se întâmple așa ceva chiar în Israel, cu Marea Moartă?” Și când m-am întors în camera mea de la hotel am citit Ezech. 47 și în v. 11 este scris despre mlaștini și gropi care nu se vor vindeca ci vor fi lăsate pradă sării. Și după aceea am devenit foarte bucuros în interiorul meu. Puteți citi Ezech. 47 unde este scris ce se va întâmpla atunci când va fi zidit Templul, când Domnul va așeza din nou rânduiala divină și izvoarele de apă vor curge din Templu în Marea Moartă. Eu am aici niște date despre Marea Moartă: 55 km lungime, 60 de km lățime;

dar acum fiți atenți: până în 1930 a mai avut încă 1050 km². Acum însă mai are numai 600 de km². Nivelul mării a scăzut cu 25 de m. Vă puteți închipui acum cât de necăjit am fost. Dar când am citit că Marea Moartă va veni la viață și că vor fi o mulțime de pești, precum în Marea Mediterană, și că mlaștinile și gropile din jurul Mării Moarte vor fi lăsate pradă sării – pe de o parte va exista vindecare și vor fi acolo mulți pești, și la 300 de m de asta, sau la 800 de m mai încolo mlaștinile și gropile rămân sărate. Atunci m-am gândit: „Dumnezeule, dacă lucrurile stau deja așa cum vor fi atunci când râul va curge din Templu, atunci cât de aproape trebuie să fie revenirea Domnului?”

Frați și surori, în viețile noastre sunt clipe când Dumnezeu ne vorbește în mod direct și ne arată Cuvântul Său și ne permite să știm că atunci când vom vedea aceste lucruri împlinindu-se, fie din Mat. 24, fie din Marcu 13, Luca 21, 1 Tes. 4, fie din 2 Tes. 3 – indiferent de unde – unde este descris timpul sfârșitului – fie 2 Pet. 3... și dacă mergem în Apocalipsa putem cu adevărat să vedem cum se împlinește prorocia biblică în timpul nostru, chiar înaintea ochilor noștri. Și dacă ne uităm după aceea la evenimentele care au loc în lume, dacă vedem ce se întâmplă la Roma... mâine dimineață voi aduce cu mine titlurile: „Lumea văzută de la Roma”. Nu contează cum se votează ici și acolo, ce rezultate are un referendum: totul este gata pregătit, nimeni nu trebuie să aștepte până când cetățenii unei națiuni hotărăsc. Hotărârile s-au luat deja cu mult timp în urmă, și totul se desfășoară conform planului, indiferent de rezultatele unui referendum. Chiar și politicienii importanți au spus acest lucru, după ce am auzit și văzut rezultatele din Franța și din Olanda. Ei au spus: „Nu vă faceți griji, agenda continuă.” Noi toți știm acest lucru. Deci, nu vă faceți griji: noi am ajuns cu adevărat la sfârșitul timpului de sfârșit. Și lumea întreagă este unită.

Există cu adevărat numai un punct, un loc pe pământ, numai o singură capitală mondială în care religia și politica sunt unite. Și când am citit că papa Benedict al XVI-lea a primit 174 de diplomați din lumea întreagă... și închipuiți-vă numai de fel de aplauze i s-au

oferit înainte ca el să vorbească acestor 174 de diplomați. Totul este aici și putem vedea spre cine privesc oamenii, cine este această persoană importantă pe care o așteptă toți. Și se descoperă chiar înaintea noastră.

Dar acum să trecem la tema noastră din acest sfârșit de săptămână. Este vorba despre chemarea lui Dumnezeu: mai întâi are loc chemarea harului, chemarea afară din lume și păcat, afară din necredință, afară din tot ce nu corespunde cu Dumnezeu și cu Cuvântul Său. După aceea este vorba despre chemarea afară a celor ce sunt deja credincioși. doresc să vă citesc câteva versete în această legătură. Primul este din Isaia 40, un cuvânt binecunoscut nouă tuturor. V. 1: „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru.” V. 3: „Un glas strigă...” Rețineți cuvântul „strigă”. „Glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!” – K.J.V. V.6: „Un glas zice: „Strigă!” - Și eu am răspuns: „Ce să strig?” Mergem apoi direct în Matei 3, unde a venit acest om al lui Dumnezeu ca să pregătească calea pentru Domnul, ca să netezească locurile înalte și ca să astupe orice vale, așa cum este scris în prorocul Isaia. Mat. 3:3 - și uitați-vă numai cât este de precis Cuvântul lui Dumnezeu: „Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia.” Nu putea să fie un altul: „Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia.” Noi am spus în repetate rânduri că Noul Testament începe într-un mod supranatural, cu împlinirea prorociei biblice din Vechiul Testament. Mai ales evanghelia după Luca, în cap. 1, de la început mărturisește despre lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. Luca 1:1 „Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au împlinit printre noi...” Rețineți cuvântul „împlinit”. „....după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început, și au ajuns slujitori ai cuvântului...” Și acum Luca scrie: „...am găsit și eu cu cale, prea alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir unele după altele, ca să te convingi de temeinicia

învățăturilor, pe care le-ai primit prin viu grai.” Noi avem nevoie de acest lucru: noi avem nevoie de o dovadă care să ne convingă. Și dacă citim mai departe vedem că Luca arată cum a venit îngerul Gavril la Zaharia, cum a avut loc vestirea nașterii celui ce urma să meargă înaintea Domnului în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii. Aceasta a fost o parte a făgăduinței din prorocul Maleahi. Dovada o avem direct în Cuvântul lui Dumnezeu, și prin Cuvânt ne putem convinge de toate lucrurile. Și noi nu îndrăznim să credem ceea ce nu este scris. Noi credem și suntem încredințați prin Cuvântul lui Dumnezeu, comparând prorociile biblice cu împlinirea lor. Și în ceea ce privește această încredințare, aici nici un om nu trebuie să convingă pe nimeni. Aceasta este „Da și Amin” odată pentru totdeauna. Așa a spus-o Dumnezeu, și așa s-a împlinit și se împlinește în continuare.

Apoi avem aici de asemenea vestirea despre Răscumpărătorul nostru, în Luca 1 de la v. 26. Avem după aceea cântarea de laudă a Mariei. „Sufletul meu mărește pe Domnul.” Luca 1:46. Și avem lauda lui Zaharia: Luca 1:67: „Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duhul Sfânt, a prorocit, și a zis: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său.” Și ne-a ridicat o mântuire puternică (Grecește: un corn de mântuire.) în casa robului Său David.” Și acum urmează: v. 70: „cum vestise prin gura sfinților Săi prooroci, care au fost din vechime.” Citim aceste lucruri ca să vedem cum Dumnezeu a dat mai întâi făgăduințe și cum a vegheat asupra Cuvântului Său ca să îplinească apoi totul. Haideți să ne întoarcem la Matei 11. Aici însuși Domnul nostru a confirmat, și găsim încă odată formularea „căci el este acela...” acest lucru este foarte important. Nu putea să fie un altul, ci numai acela făgăduit de Dumnezeu, despre care a vestit Dumnezeu; numai acela putea să fie. Și a fost cu adevărat acela: Mat. 11:10: „căci el este acela despre care s-a scris: „Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.” Acum avem cuprinse ambele versete: cel din Isaia și cel din Maleahi: și în ambele cazuri este scris: „el este acela”. El este bărbatul trimis de Dumnezeu

și despre care este scris după aceea în Ioan 1:7: „pentru ca toți să creadă prin el.” „A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit (Nu altul!) ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el.” Dacă este un proroc făgăduit, atunci nu este „un altul” ci este „el este acela despre care s-a scris în prorocul Isaia”, „el este acela despre care s-a scris în prorocul Maleahi.” „El este acela”: un om trimis de Dumnezeu cu Cuvântul lui Dumnezeu atunci când trebuia făcută trecerea de la Vechiul Testament la Noul Testament! Și s-a împlinit ce este scris în Luca 16:16: „Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci încolo, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește.” În Ioan 1:16, citim cu referire la Domnul nostru: „Și noi toți am primit din plinătatea Lui, și har după har.” În v. 17 se accentuează: „căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.” Și nu numai că „au venit” ci prin El au devenit o realitate.

Frați și surori, așa cum a scris și Luca, acestea sunt lucruri care ne încredințează din Scripturi, și de aceasta avem nevoie în timpul nostru. Nu este suficient să spunem „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele noastre”. Trebuie să și fie așa! Și citim apoi în 2 Pet. 1 „... cuvântul prorociei... strălucește ca o lumină într-un loc întunecos.” Despre acest lucru este vorba în timpul nostru. Vă rog pe toți să primiți lucrul acesta: noi trebuie să credem acum făgăduințele date de Dumnezeu pentru timpul sfârșitului; să le credem, să le primim și să le trăim. Noi am subliniat de repetate ori: la sfârșitul zilelor Dumnezeu a adus Israelul înapoi în țara făgăduinței, din toate popoarele, națiunile și limbile, conform făgăduințelor Scripturii: ei trebuie să fie acolo unde se vor împlini făgăduințele. Ei nu pot să rămână în New York, sau în Washington sau undeva în Paris – așa nu merge! Ei trebuie să fie acolo unde Dumnezeu va face istorie cu ei, acolo unde vor veni cei doi proroci, așa cum o spune sfânta Scriptură în Zaharia 4 și Apoc. 11.

Acum revenim la „chemare”. Așa cum am spus mai înainte, prima chemare este „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și

Eu vă voi da odihnă.” Este chemarea de a ieși din lume ca să fim mântuiți, este chemarea la pocăință. Dacă citim în această legătură din evanghelii și apoi din Faptele Apostolilor, vedem că Ioan a dat mai departe chemarea dar a și botezat. Toți cei ce au crezut, au fost botezați cu botezul lui Ioan. Neascultarea și căile proprii ale cuiva sfârșesc în clipa când chemarea lui Dumnezeu vine în viețile noastre. Trebuie să acceptăm acest lucru în felul acesta. Dumnezeu nu ne poate însoți pe căile noastre personale, rătăcite; El ne poate însoți numai pe calea Lui, și numai în Cuvântul Său. Și numai Cuvântul Său este adevărul.

Dacă noi îl amintim uneori pe fratele Branham, atunci n-o facem pentru că așa avem noi chef, ci noi trebuie s-o spunem de dragul adevărului. Și trebuie de asemenea să credeți ce vă spun acum: eu i-am cunoscut personal pe acești bărbați renumiți – începând cu Oral Roberts, T. L. Osborne, Tommy Hicks, Cerullo, sau care or mai fi fost, DuPlessis, Shakarian, Gordon Lindsay – am fost chiar traducătorul unora dintre ei. Am fost la adunări internaționale. Cu DuPlessis am fost la Roma în 1964 în timpul Conciliului Vatican II. Am avut informații directe despre ceea ce a spus cardinalul Constantin Bea, cardinalul german: „Haideți să vorbim limba fraților noștri despărțiți, ca ei să ne poată înțelege.” Și așa s-a vorbit: limbajul a devenit după aceea atât de protestant încât toți l-au ascultat. Eu am știut despre toate aceste lucruri încă din anii 1950, 1960. Într-adevăr, nici unul dintre aceștia nu a putut să spună că ar fi primit o trimitere directă din partea lui Dumnezeu, nici unul dintre ei n-a putut să amintească o zi sau un ceas sau o lună sau un an în care să fi fost chemat și trimis de Domnul. Și în punctul acesta, din pricina adevărului trebuie să spunem că în 1946 nici un om n-avea habar de vreo mișcare pentecostală, deși aceasta și-a avut începutul deja în 1906 – erau biserici mici, ici și acolo, și părtășii respinse, pretutindeni în lume. Dar a venit apoi clipa când Dumnezeu l-a însărcinat pe fratele Branham și lui i s-a spus: „Voi fi cu tine și nimic nu va rezista rugăciunii tale, nici măcar cancerul.” Trebuie să înțelegem toate acestea în detaliu. Nici un om n-ar fi putut să facă

ceea ce s-a întâmplat prin slujba fratelui Branham, dacă n-ar fi fost Dumnezeu la lucru. Așa am citit deja: „...nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” Dar o trimitere divină este în legătură cu o responsabilitate înaintea lui Dumnezeu. Și dacă noi spunem aici că „el a fost acela”, atunci cu acest lucru putem rezista înaintea lui Dumnezeu. Și primul punct este următorul: omul care trebuie să dea mai departe chemarea de ieșire afară nu poate să facă parte din nici un grup. El trebuie să stea în afara oricărui cult, ca să transmită fiecăruia chemarea: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei...; nu vă atingeți de ce este necurat...” Haideți să fim sinceri: toți ceilalți au rămas în învățăturile lor tradiționale, fie în învățătura trinitară, fie în botezul trinitar. Ei au rămas cum erau mai înainte. Dar mesajul lui Dumnezeu spune că înaintea revenirii Domnului nostru Isus Hristos, toate lucrurile vor fi reșezate în starea originală. Trebuia să fie un bărbat al lui Dumnezeu care să aibă curajul să predice Cuvântul. Domnul l-a trimis, și atunci a trebuit să se întâmple. Atunci noi nu mai putem alege.

Dar acum mai am pe inimă două sau trei puncte. Nu este bine dacă noi, de exemplu, criticăm ceea ce nu este în concordanță cu Biblia în bisericile mari, dacă în cadrul mesajului permitem lucruri care nu sunt în conformitate cu Biblia. Trebuie să avem și să folosim o singură unitate de măsură. Restul sunt compromisuri și noi nu avem nevoie de acestea. Noi nu suntem potriviți pentru compromisuri.

Dacă de exemplu în istoria Bisericii, în primele patru secole s-a inventat o învățătură despre Dumnezeu care susține că Dumnezeu există din veșnicie în trei persoane distincte, și după aceea se folosește pentru această învățătură formularea „Dumnezeul triunic”, atunci noi avem dreptul și datoria să cercetăm sfintele Scripturi ca să vedem dacă vreun proroc sau vreun apostol a folosit acest termen, să vedem dacă s-a folosit vreodată termenul acesta în Vechiul sau în Noul Testament, așa cum s-a hotărât la Concilii. Desigur că nicăieri nu este scris așa. Se vorbește întotdeauna de singurul Dumnezeu. Și

acest unic Dumnezeu S-a descoperit ca Tată în Fiul, și prin Duhul Sfânt. Măine vă pot aduce cele două mari catehisme scrise în germană și în engleză, ca să vedeți cum totul este împodobit cu versete biblice deși este total nebiblic. Și aici începe înșelătoria. Nu putem spune că „este așa” dacă Biblia nu mărturisește nimic despre asta. Numai câteva exemple: de exemplu dacă se spune că Maria este „pururea fecioară”, și că rugăciunile sunt adresate Fecioarei, atunci ce să fac eu cu Matei 1:25: „Dar n-a cunoscut-o, până ce ea a născut pe fiul ei întâi născut.” Ce să fac eu atunci? [notă: Noul Testament în variantă „ortodoxă” redă astfel textul din Mat. 1:25: „Și fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus.” Cuvântul grecesc tradus aici cu „Unul-Născut”, este prototokos, și este același cuvânt folosit și în Romani 8:29, însă de data aceasta, aceeași traducere a Noului Testament, în variantă „ortodoxă”, spune astfel: „Căci pe cei pe care i-a cunoscut mai înainte, mai înainte i-a și hotărât să fie asemenea chipului Fiului Său, ca El să fie întâi născut (prototokos) între mulți frați.” Prototokos înseamnă „întâi născut”, ca și în Col. 1:15, 18, Evrei 1:6, 11:28, 12:23, Apoc. 1:5. Deci s-a tradus aleatoriu, după cum s-a potrivit doctrinar respectivei biserici care a ordonat traducerea. - n.tr.] Ce să fac cu versetul „...frații Tăi sunt afară...”? (Marcu 3:32). Patru dintre ei sunt amintiți cu numele: „Și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sunt ei frații Lui? Și surorile Lui nu sunt toate printre noi?” Mat. 13:55-56. Ce să fac cu Gal. 1:19: „Dar n-am văzut pe nici unul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului.”? Ce să fac cu toate aceste versete? Și după aceea se merge până acolo încât se spune că Maria s-a înălțat la cer. Atunci ce să fac cu Ioan 3:13, „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.”? Ce să fac cu toate aceste versete care sunt suficient de clare? Vedeți, frați și surori, anumite lucruri pot fi împodobite, pot fi prezentate ca fiind biblice, dar asta nu înseamnă că și sunt biblice.

Dacă sfânta Scriptură spune că Isus Hristos este Cel întâi născut între mulți frați, dacă este scris în Psalmul 22:9 „...Tu m-ai scos din

pântecele mamei...”, dacă este scris în Ioan 20:17 „...du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru” atunci trebuie să ne întoarcem și la evanghelia după Matei 12:47 unde s-a spus: „Iată, mama Ta și frații Tăi stau afară, și caută să vorbească cu Tine.” Și atunci Domnul nostru se întoarce spre cei ce-L ascultau și spune: „...oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.” Sfânta Scriptură ne informează cu adevărat despre fiecare punct.

Pe de altă parte, noi acum vedem cum lumea întregă este luată înăuntru, cum nimeni nu mai protestează, cum toți acceptă totul. Iar cine cercetează și ne furnizează aproape zilnic toate aceste informații despre ceea ce se întâmplă, așa cum o face fratele nostru Daniel, vede cum toți sunt în acord: Biserica Anglicană a fost de acord, Biserica Ortodoxă a fost de acord – toți sunt de acord.

Și gândiți-vă numai la acest lucru: 18 mai a fost ziua de naștere a fostului papă. Atunci ar fi împlinit 85 de ani. Și la Ierusalim s-a hotărât să se publice un timbru unde papa este arătat la zidul plângerii, numai ca să se arate că nu mai există opoziție și că „nu ne mai desparte nimic.”

Frați și surori, chiar la sfârșit se va împlini „Acum este pace și liniște”. Și fiți sinceri: dacă n-ar fi fost trimis fratele Branham, noi n-am fi cercetat deloc Scripturile, atenția nu ne-ar fi fost îndreptată spre partea profetică care este atât de importantă pentru timpul nostru. De aceea îi mulțumim lui Dumnezeu că a călăuzit lucrurile astfel. Și nu putem numai să spunem „Au fost 500 de evangheliști!” Trebuie să spunem: „Nu! Omul acesta a fost trimis de Dumnezeu cu mesajul dumnezeiesc ca să ne aducă înapoi la Cuvânt.” Cu aceasta putem rezista înaintea lui Dumnezeu! AMIN! Așa putem rezista înaintea lui Dumnezeu.

Trecem acum la gândul următor, și anume, chemarea afară. Spuneți-mi: de ce este scris în Matei 25 despre strigarea de trezire de la miezul nopții? Aceasta nu mai este o chemare afară din lume

și din păcat, ca să devenim credincioși, nu mai este prima chemare care să spună „Pocăiți-vă și fiți botezați!”. Aceasta este o chemare, sau o strigare, adresată fecioarelor, iar fecioarele reprezintă pe cei deveniți deja credincioși. Ele sunt curate, neatınse. Lor li se adresează strigarea de la miezul nopții: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” Nu se mai spune: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Dumnezeu!” ci „Voi, cei întorși la Dumnezeu, care v-ați pocăit, care sunteți născuți din nou, care credeți că sunteți călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, vouă vi se adresează acum chemarea.” Și atunci urmează Apoc. 2 și 3: la sfârșitul fiecărui mesaj se spune: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.” Deci, Dumnezeu vorbește credincioșilor, pentru că ei trebuie chemați afară. Și în punctul acesta se poate merge de la verset la verset și vedem legăturile. Credeți-mă: acum 50 de ani nimeni n-ar fi înțeles lucrurile astfel – nici măcar nu era necesar; încă nu era timpul serii, încă nu era miezul nopții. Dacă Dumnezeu spune că spre seară se va arăta lumina, atunci s-a făcut lumină în ziua mântuirii, când aceasta se apropie de sfârșit, când vine seara. Ne gândim de asemenea la Luca 24:29: „Rămâi cu noi, căci este spre seară.” S-a făcut seară în ziua mântuirii, și Dumnezeu a dăruit lumină punând pe sfeșnic Cuvântul prorociei. Atenția noastră a fost îndreptată spre ceea ce a hotărât Dumnezeu pentru acest timp. Și în punctul acesta trebuie să ne credeți: așa cum Luca a făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, și el s-a convins bazat pe Scriptură, la fel am făcut și noi. Noi nu am crezut pur și simplu cu ochii închiși, ci am cercetat Scripturile, am urmărit cu atenție aceste lucruri, Scriptura ne-a încredințat. Dumnezeu ne-a convins, nu un om. Noi nu urmărim un om spunând: „Acesta a fost bărbatul lui Dumnezeu.” Noi facem așa cum a scris Luca: „am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor”, și iată că este așa. Și de aceea putem numai să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta, din inimă. Noi nu trebuie să ne păcălim pe noi înșine. Noi credem biblic și Cuvântul lui Dumnezeu ne-a convins de autenticitatea lucrurilor care se petrec acum. Ce ne convinge pe noi?

Vreo răstălmăcire? Nu! Ci așa cum a spus însuși Domnul nostru: „când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri” - prin aceasta suntem noi convinși. Mai întâi Duhul ne convinge de păcat, de neprihănire și de judecată. Așa este scris. Dar după aceea Duhul vine peste noi și noi ascultăm ceea ce are Duhul de spus bisericilor, prim mesajul dumnezeiesc al Cuvântului.

Dați-mi voie să mai subliniez odată: de la început, din 1958 încoace, când am primit primele predici din SUA, am stat și le-am ascultat, însă am cercetat. Eu întotdeauna cercetam. Am urmărit aceste lucruri în Biblie, am cercetat Vechiul și Noul Testament. Și după aceea am avut mare bucurie pentru că încredințarea nu mai stătea în predică ci Duhul lui Dumnezeu m-a încredințat pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Și acesta este lucrul care ne deosebește de toți ceilalți, chiar și de cei ce pretind că cred mesajul divin, Cuvântul descoperit. Spuneți-mi care este deosebirea între cei ce cred că Maria s-a înălțat la cer și cei care cred că Domnul a venit deja în 1963. Sau, așa cum crede o denominație, că Domnul s-a întors în 1914, sau alții cred că EL s-a întors în 1878. Noi nu credem aceste lucruri, decât dacă suntem încredințați din sfânta Scriptură. Și sfânta Scriptură ne încredințează că atunci când Domnul va reveni cu adevărat, noi nu doar vom vorbi despre aceasta, ci va fi o trăire, o lucrare a lui Dumnezeu: mai întâi voi învia cei morți în Hristos. Și atunci dacă un frate spune că mormintele au fost cultele moarte din care am ieșit noi, atunci eu trebuie să întreb: „Dacă tu faci parte dintre cei ce au ieșit din mormintele denominațiunilor, atunci spune-mi cine sunt cei vii, care vor rămânea?” Ați înțeles întrebarea? Da; dacă aceștia sunt deja cei ce au ieșit din morminte, atunci unde sunt cei ce vor rămânea până la venirea Domnului?

Frați și surori, Duhul lui Dumnezeu este un Duh adevărat și este întotdeauna legat de Cuvântul lui Dumnezeu. Și Cuvântul lui Dumnezeu ne aduce în legătură cu realitatea experienței. Și trebuie s-o repetăm: tot ceea ce găsim ca făgăduințe în Vechiul Testament sunt împlinite în decursul Noului Testament. Și versetele pe care le citim vorbesc foarte clar despre aceasta. „El este acela.” Și de ce era

el? Pentru că Luca a putut să citească în prorocul Isaia. EL a văzut că făgăduința corespunde cu slujba. Deci, „El este acela despre care este scris.” La fel este cu Matei 11:10. „El este acela.” De ce este el? Pentru că în Mal. 3 este scris: „Iată, voi trimite pe solul Meu.” El este acela, pentru că aici este scris astfel, și iată și împlinirea. La fel este și în vremea noastră. Eu nu cred nimic, decât dacă pot să verific și să dovedesc cu Vechiul și cu Noul Testament, dacă pot să găsesc dovada în Cuvântul lui Dumnezeu. Nici un om, și nici chiar Satana nu ne poate lua această convingere. Este o convingere divină, o siguranță în credință, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci, pentru credincioșii adevărați există prima chemare, și anume aceea de a deveni credincioși. Este o primă chemare, așa cum scrie Pavel corintenilor: „Vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Credeți evanghelia, și cuvântul crucii devine chiar și în seara aceasta puterea lui Dumnezeu pentru cei ce cred. Cuvântul trebuie crezut și atunci devine puterea lui Dumnezeu pentru noi.

Dar, așa cum am amintit deja, urmează apoi a doua chemare. Oricine citește mesajele adresate celor șapte epoci ale Bisericii în Apoc. 2 și 3, va vedea cât de diferite au fost epocile Bisericii, și cât era de necesar ca Dumnezeu să trimită de fiecare dată un mesaj de corectare. Și ultima epocă a Bisericii este cea mai rea. Domnul spune: „zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic.” Și apoi Domnul spune: „ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi.” Frați și surori, noi nu vrem să trecem înșelați din timp în veșnicie. Noi dorim să auzim și a doua chemare, s-o credem și să fim conduși în ascultare de Cuvânt, astfel ca Domnul să-Și poată confirma Cuvântul în noi, și să-Și poată încheia lucrarea Sa cu Biserica, prin harul Său. Domnul are o Biserică, El are fecioarele înțelepte, Își are poporul Său care ascultă glasul Lui, și pe care-l călăuzește după aceea la pocăință. Și aceasta este a doua pocăință, o pocăință de toată necredința, de toate căile personale, de tot ceea ce nu corespunde cu Dumnezeu și cu Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru

că așa este: dacă noi credem că suntem copiii lui Dumnezeu, dar credem toate acele învățături false, atunci depunem o mărturie mincinoasă. Mărturiei adevărate îi aparține Cuvântul adevărat. Și la sfârșit nu mai poate exista nici un amestec, ci în loc de acesta răsună: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. ...Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.”

Frați și surori, scumpi prieteni, în locul acesta noi nu putem să spunem ceva cu un zâmbet pe față, ca să creăm atmosferă. Împreună cu fratele Mennard am văzut astfel de adunări, în care chiar înainte de sfârșit am avut posibilitatea ca să dăm și noi o scurtă mărturie. Și oamenii din aceste adunări carismatice cântau cu o asemenea ritmicitate încât nu mai puteai să ții pasul. Frați și surori, Dumnezeu dorește o mișcare în adâncul sufletului nostru. El dorește să pătrundă în interiorul nostru prin Cuvântul și Duhul Său. Și aceasta este dorința Dumnezeului nostru în seara aceasta: nu numai să ne cheme la pocăință, ci să cheme copiii lui Dumnezeu înapoi la rânduiala dumnezeiască. Credincioșii care doresc să trăiască răpirea nu au de ales. Ei au ales deja. Voi nu puteți face altfel. Voi credeți așa cum a spus Scriptura, pentru că ați fost rânduiți la aceasta înaintea întemeierii lumii.

Și încă un punct aici: cui îi este descoperit de Dumnezeu, acela are descoperirea în inimă, nu în cap. Acolo nu mai au loc discuții. Dușmanul nu se poate apropia de descoperire. Descoperirea este între tine și Dumnezeul tău! Dușmanul poate să cearnă; da, el poate să facă acest lucru! Dar el niciodată nu poate să ne fure descoperirea. Domnul nostru i-a spus lui Petru: „Nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” Și dacă citim epistolele adresate colosenilor, și efesenilor, vedem cum vorbea Pavel despre taina care fusese ascunsă.

Și apoi dacă ne putem întoarce la punctul acesta, înainte de încheiere, și anume că noi trăim în timpul când cu adevărat totul trebuie readus la starea originală... Nu se poate altfel. Dacă în Fapte

3:21 este scris despre Isus Hristos, Domnul nostru, că „cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime” atunci trebuie s-o luăm în serios. Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru, așteaptă în ceruri ca Mire până când va avea loc deplina reșezare, până când este chemată afară Mireasa, până când ea este separată și pregătită. Și dacă cineva spune că Domnul a venit deja, atunci noi suntem avertizați chiar de către Domnul nostru: *„Deci, dacă vă vor zice: „Iată-L în pustie”, să nu vă duceți acolo! „Iată-L în odăițe ascunse”, să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Lui.”* Se va întâmpla într-o clipită.

Frați și surori, scumpi prieteni, astăzi Îi vom mulțumi Dumnezeului nostru pentru că ne-a dat harul să fim păziți de toate rătăcirile. Noi n-am fost chemați dintr-o rătăcire mare într-o rătăcire mică. Chemarea afară are loc odată pentru totdeauna. Cine a fost odată chemat afară, este pecetluit cu Duhul Sfânt pentru că a primit Cuvântul adevărului. Și dușmanul poate să cearnă și să scuture cum îi place: noi rămânem în sită, pentru că suntem sămânța divină. Oh, ce minunat este Dumnezeu nostru. Sunteți bucuroși că noi putem să spunem ca și Luca *„am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor”*?- Noi am cercetat Scripturile și am văzut că lucrurile sunt în concordanță cu Scriptura. Și de aceea am devenit martori oculari ai lucrării lui Dumnezeu din timpul nostru conform Cuvântului Său. Și putem spune că zilele Bibliei sunt din nou aici. Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci.

Aș dori să subliniez și gândul următor: haideți să ne purtăm sarcinile unii altora, să simțim unii pentru alții, să avem dragoste de Dumnezeu și dragoste unii pentru alții ca necazul și problema celui alt să devină și necazul nostru, ca noi să fim uniți împreună printr-un singur Duh într-un singur Trup în care Hristos să fie Capul și toate măduarele să fie pătrunse de viața Lui, ca în noi să se poată

împlini cuvântul „*acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos Își trăiește viața prin mine.*” Și El Și-a dat viața pentru noi. Și așa cum scrie Ioan, și noi suntem datori să ne dăm viața unul pentru celălalt. Amintiți-vă că numai dragostea desăvârșită va intra acolo. Și aceasta este dragostea lui Dumnezeu care este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Și dragostea lui Dumnezeu este în același timp și dragoste pentru adevăr. 2 Tes. 2:10-12: „*pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți..., Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire.*” Dragoste de Dumnezeu, de Cuvântul Său, și unul pentru celălalt - atunci se face legătura. Și Cuvântul ne-a încredințat: nu un proroc, nu un predicator: Dumnezeu ne-a convins prin Cuvântul Său. De aceea noi Îi mulțumim și vrem să aducem împreună cinste și slavă Numelui Său. El ne dorește binele și din acest motiv noi îi suntem recunoscători. Binecuvântat și lăudat să fie Domnul, Dumnezeul Atotputernic, acum și în veșnicie. Amin.

Haideți să ne ridicăm. Astăzi dorim să ne ridicăm împreună glasurile și să-I mulțumim Domnului Dumnezeului nostru. Cine propune o cântare? [se cântă – n.tr.]

Frați și surori, dacă Domnul ne-a ajutat în ziua mântuirii, atunci noi dorim să-i mulțumim acum împreună, din toată inima.

Dumnezeule veșnic credincios, noi ne ridicăm glasurile împreună. Noi am cercetat Cuvântul tău, sfânta Scriptură, Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu – și lucrurile sunt așa; sunt așa cum ai spus Tu. Îți mulțumim. Te iubim, slăvim puterea sângelui Tău și a Cuvântului Tău și a Duhului Tău. Lucrează Tu cu noi toți cum dorești: mântuiește, vindecă, eliberează și binecuvântează. Botează, botează cu Duhul Sfânt și cu foc. Aleluia. Oh, slavă lui Dumnezeu. Slăviți pe Domnul. Lăudați-L! Aleluia! Vrednic ești Tu! Dăruiește descoperire, convinge Tu pe fiecare. Laudă lui Dumnezeu. Noi slăvim puterea iubirii Tale. Oh, Dumnezeul meu. Aleluia. Slavă lui Dumnezeu. Oh, Duhul Domnului, Tu să lucrezi. Aleluia.

Haideți să cântăm cântarea „Harul, harul.” Și apoi le rog pe surorile noastre să cânte o cântare. Haideți să rămânem în rugăciune

și mulțumire. Dumnezeu a făcut lucruri mari prin harul Său. Chemarea afară este o realitate, așa cum și chemarea la pocăință a fost o realitate. [se cântă – n.tr.]

Noi cerem acum acest lucru pentru noi, și vă rog să vă plecați capetele, să vă închideți ochii, și să vă deschideți inimile. Sunt în mijlocul nostru cereri deosebite pentru rugăciune? Ridicați mâna. Dumnezeu este prezent. Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci. A sosit clipa să-L credem pe Dumnezeu pe Cuvânt, ca să primim făgăduințele ca o realitate. Așa a început Noul Testament: cu realitatea împlinirii făgăduințelor din Vechiul Testament. În Vechiul Testament este scris „El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale”; în Noul Testament lucrarea este încheiată, s-a întâmplat. El a mântuit, El a vindecat. Binecuvântat să fie Domnul nostru.

Fratele Rus ne va spune câteva cuvinte și apoi se va ruga cu noi.

Laude și mulțumiri Domnului nostru pentru scumpul Său Cuvânt pe care ni l-a adresat în seara aceasta. Cred că noi suntem foarte bucuroși și recunoscători. Domnul să ne binecuvânteze. Peste noapte să rămânem în Duhul și în rugăciune, ca mâine să putem veni iarăși ca să ascultăm ce are El să ne spună. El este Tatăl nostru ceresc și noi suntem poporul Său. Și El știe ce avem noi nevoie. Noi suntem recunoscători. Acum vrem să ne rugăm Domnului pentru toți cei ce au nevoie de rugăciune.

Credinciosule Tată ceresc, Tu ai văzut mâinile, ai văzut inimile, oh, Doamne, Tu știi ce au toți nevoie. Noi nu putem să dăm ceva, dar Tu poți rezolva toate lucrurile în viețile acestor frați și surori. Dăruiește har, Domne credincios – noi ne rugăm în Numele minunat și sfânt al lui Isus. Tu cunoști și cererile de rugăciune care sunt în fața noastră, Tu știi cum să rezolvi lucrurile. Binecuvântat să fie Numele Tău minunat și slăvit. Aleluia, Ție, Mielul de pe Golgota.

Cântăm cântarea „Numai să crezi”. [...]